

Mk 6,30-44

Jézus kezében a kevés... (2013. okt. 7.)

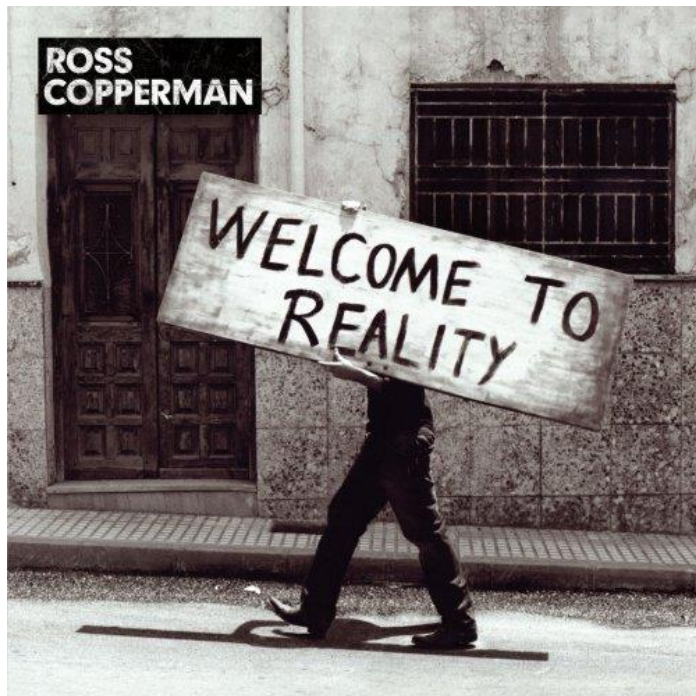
Ti adjatok nekik enni! – hangzik a tanítványok felé Jézus parancsa. De miből? Hogyan lehetne ezt a méretű szükségét abból a kevéskéből, amijük van betölteni? Csakis úgy, hogy előbb Jézus kezébe adják. Így az a kevés, ami még nekik sem lett volna elég, most elég lesz több mint ötezer ember számára, és még marad is. Több, mint amennyi eredetileg volt.

A kereszténységnek kezdetektől fogva fontos tanítása volt a kicsinyekről, elesettekről, magukra hagyottakról való gondoskodás. De ha valaki a legkisebb léptékben is elkezdti ezt gyakorolni, vagy egyáltalán gondolkozni rajta, akkor odajut, ahova a tanítványok: nincs meg a megfelelő forrásunk ehhez. Nincs elé pénz, munkatárs, épület stb. És valóban sokszor így van ez, csak az a kérdés, hogy ezek után mit teszünk: feladjuk, vagy Jézus kezébe tesszük azt a keveset, amink van?

Valamiért Isten azt a keveset szereti felhasználni, amink van. Így van ez a sareptai özvegyasszony történetében is, akinek először Illés számára kellett az utolsó kevéske lisztjéből kenyeret sütnie. Így van Elizeus történetében az özvegyel, akinek Isten a kevés olaját sokasítja meg. De így van Dávid és Góliát történetében is, ahol a kicsi és tapasztalatlan fiú erejét használja fel és sokasítja meg Isten az ellenfél páncélos bajnokával szemben.

Jeremiás arra hivatkozott, amikor Isten prófétájának hívta el, hogy túl fiatal. Mózes arra, hogy nem tud jól beszélni. De Isten egyik kifogást sem fogadta el. Ő a kevésből is sokat tud kihozni. A mi kevesünkől is. Ha úgy érzed, hogy Isten hív valamire, tedd a kezébe azt a keveset, amid van és Ő megsokasítja azt.

Fontos, hogy lássuk a realitásokat az életünkben. Például ha nem megy a matek, ne akarj műszaki pályára menni. De fontos, hogy Krisztus is része a hívő ember realitásának. Egy percig csendesedjünk el azon, hogy mi az ami megakadályoz abban hogy Krisztust teljes szívből kövesd, és az Ő akaratát teljesítsd? Tedd a hiányaidat a kezébe, hogy Ő azt a keveset, amid van, megsokasíthassa!

Mk 7,31-37

Kinek-kinek a maga nyelvén (2013. okt. 14.)

Jézus egy süketnémát gyógyít meg ebben a történetben, s ez adja a különlegességét. Általában Jézus a szavaival gyógyít, itt azonban jelbeszéddel. Hiszen mit ért volna egy süketnémának, ha Jézus megparancsolja neki, hogy beszéljen? Nem hallja. Jézus ezért elmutogatja neki a gyógyítását. Odafigyel erre az emberre. Az ő sajátos szükségleteire.

Tudjátok, hogy a 20. század elejéig senkinek nem jutott eszébe, hogy a gyerekeknek az iskolákban nem felnőtt méretű székeken kellene ülniük? Ugyanígy rengetegszer mi sem, most sem vesszük figyelembe a

másik ember speciális igényeit, szükségleteit. Társadalmi szinten egyre jobban figyelni kell már erre, de egyéni szinten egyre kevésbé. Annyira kielégítetleneknek érezzük a saját igényeinket, hogy nincs erőnk a másikra figyelni. Akkor mi a megoldás? Nyilván, ahhoz, hogy tudjunk másokra figyelni, először nekünk kell átélnünk azt, hogy figyelnek ránk. De lehet, hogy nem ezt érezzük. Nagyon sokan érzik úgy, sőt ez az egyik alapélményük az életükkel kapcsolatban, hogy nem figyelnek rájuk. Lehet, hogy ennek az emberi oldalán nagyon nehéz változtatni: a szüleinket nem változtathatjuk meg, s legtöbbször

társat is a szüleink mintája alapján választunk, de még ha nem is, akkor is azt fogjuk mindig észrevenni a viselkedésében, ami a hiányunk. De egyben biztosak lehetünk: ahogy odafigyelt – ezzel a személyes figyelemmel – erre a süketnémára, úgy odafigyel miránk is Jézus Krisztus. Ha megtapasztaljuk, átéljük az Ő figyelmes szeretetét, akkor válunk képessé arra, hogy mi is azt adjunk a másoknak. Én ezért kezdem minden napomat bibliaolvasással és imádsággal. Csak azt a jót tudom továbbadni, amit Tőle kaptam. Ha valami nem jó, az jön magamból.

Magunktól süketek és némák vagyunk a mások szükségeinek meghallására, és arra, hogy jó szavakkal simogassuk meg őket. Krisztus az, aki egyen-egyenként odalép hozzánk és figyelmesen, a saját nyelvünkön értésünkre adja, hogy meg akar minket gyógyítani.

Elcsendesedve ezt próbáljuk magunk elé képzelni: A gyógyító Jézus elém lép, és látom a figyelmet az arcán. Csak rám figyel. Úgy szól hozzám, kommunikál velem, hogy az a lényem legmélyét érinti meg. Nem valami közhelyet mond nekem, hanem valami olyat, amiről talán még én magam sem tudtam. És meggyógyulok.

Mk 9,2-13

Élmények (2013. okt. 21.)

Amikor ezt a történetet olvasom, mindig az jut eszembe, hogy milyen jó is lehetett annak a három tanítványnak, aki tanúja lehetett Jézus megdicsőülésének! Miért nem lehet mindenkinek ilyen élmény minden egyes imádság?

Jó pár olyan eleme van ennek a szakasznak, ami erre választ ad:

1. A tanítványok közül is csak három, és nem mind a 12 mehetett fel a hegyre. Nem mindenkinek van része ilyen élményben.
2. Ez Jézus messiási küldetésének volt egy fontos rész, amihez tanukra volt szüksége. Ezért vitte őket magával a hegyre. Ahhoz a bizonyos üdvtörténeti szakaszhoz kötődött ez a csoda.
3. Ők sem értenek ott semmit abból, ami történik, és nem is beszélhetnek róla senkinek. Csak később válik világossá, hogy minek is voltak tanúi.
4. Vissza kell menniük a hegyről, és nagyon fontos ez a mondat számomra: *És hirtelen, amint körülnéztek, már senki mást nem láttak maguk mellett, csak Jézust egyedül.* És ez elég kell, hogy legyen.

Nekem ebből egy nekünk szóló üzenet kristályosodott most ki: **Légy nyitott arra, amit Isten adni akar neked!** Mi is különbözőek vagyunk, a helyzetek, amikbe kerülünk is különbözőek. Ebből pedig az következik, hogy Isten mindannyiunkhoz különböző módon szól. Nem csak olyan értelemben, hogy hozzám más-hogy szól, mint hozzád, hanem olyan értelemben is, hogy most máshogy szól hozzám, mint 10 évvel ezelőtt. Ahogy Dávid fogalmazta meg: *Légy csendben, és várj az ÚRra!*

Ez azt jelenti a mi számunkra a gyakorlatban, hogy nem a másokra (akár az apostolokra is) kell irigykednem, se nem azt kell várnom, hogy újra és újra ugyanaz történjem meg velem, hanem figyelnem kell Istenre hogy Ő most hogyan, milyen módon kar megszólítani. Az a lényeg, hogy ott legyek, ahol megszólíthat. A tanítványok a hegyre kísérték fel Jézus. A hegy mindig az imádkozás helye, az Istennel való találkozás helye és a csend helye. Akkor tudok nyitott lenni arra, amit Ő adhat, ha ott vagyok, ahol Isten megszólíthat. Ezt a helyet pedig az, imádság, az Isten előtti elcsendesedés hozza létre.

Ha szeretnéd, hogy neked is, az Isten-élményekben legyen részed, akkor egyrészt hagyd, hogy Isten azokat úgy adja, ahogy akarja – neked személyre szabott módon -, másrészt légy ott gyakran a hegyen.

Elcsendesedve azt a kérdést próbáld magadnak és Istennek megválaszolni: Hogyan szeretnéd, hogy szóljon hozzád, és vajon miért pont úgy?